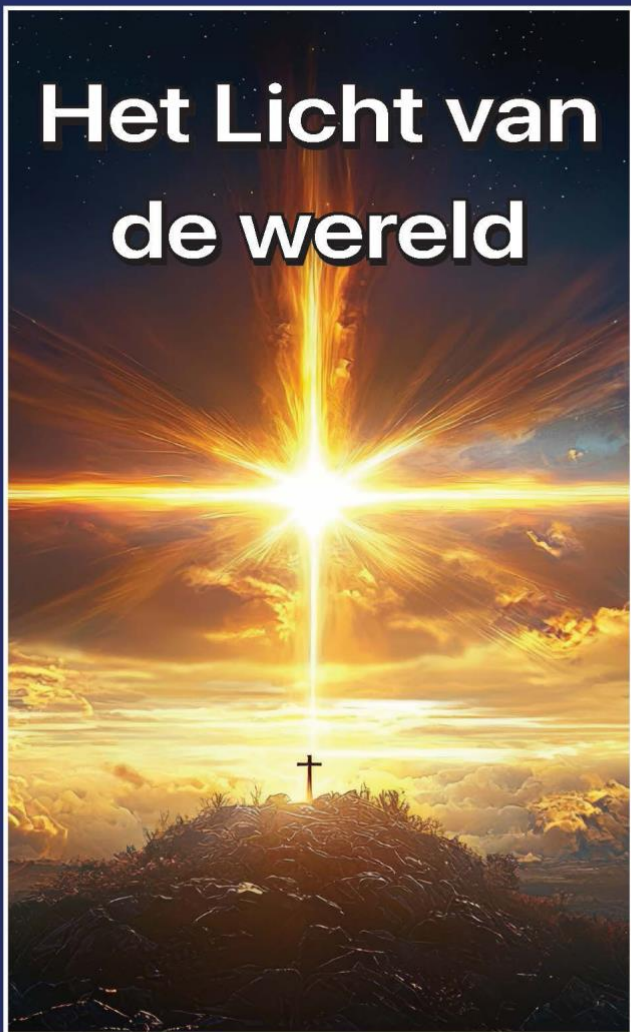

Het Licht van de wereld

Het Licht van de wereld

“Laat uw licht zo voor de mensen schijnen, dat zij uw goede werken mogen zien en uw Vader, die in de hemel is, verheerlijken.” **Mattheüs 5:16**

Duister wordt in de Bijbel gebruikt als symbool van afscheiding van God en van een gebrek aan kennis over Hem en Zijn bedoelingen met de mensheid. “God is licht, en in Hem is geen duister”, schreef de apostel Johannes. (1 Johannes 1:5). Degenen die God kennen zoals Hij Zichzelf openbaart door Zijn Woord, en die ernaar streven Zijn wil te doen, worden in de Schrift voorgesteld als wandelend „in het licht“. Van alle anderen wordt gezegd dat zij „in de duisternis“ wandelen. 1 Johannes 1:6,7

Deze symbolische duisternis daalde neer over de mensheid vanwege de zonde, waarbij onze eerste ouders de oorspronkelijke zondaars waren. Zij kozen ervoor Gods wet te overtreden, en brachten daarmee de dood over zichzelf en al hun nageslacht. Paulus schreef: „Zoals door de ongehoorzaamheid van één mens velen [dat wil zeggen, het hele menselijke geslacht] tot zondaars zijn geworden.“ (Romeinen 5:19). Dit betekent dat ‘duisternis’ de aarde al sinds de dagen van Eden bedekt. De profeet David verwijst er inderdaad naar als een nachtelijke ervaring, waarover hij schreef: ‘Het wenen duurt misschien een nacht’, en voegde daar vervolgens de geruststellende belofte

aan toe: 'Vrolijkheid komt bij het ochtendgloren.'
 Psalmen 30:5

Tijdens deze lange en sombere nacht, waarin de mensen grotendeels zonder God en zonder hoop hebben geleefd, heeft Hij Zijn getuigen op aarde gehad, die – hetzij door Gods hand die op hen rustte, hetzij door hun eigen getrouwe getuigenis over Hem – als lichten in een donkere plaats hebben gefungeerd. Deze getuigen hebben nooit een aanzienlijk aantal mensen kunnen overtuigen van de waarheid betreffende God, maar zij hebben vaak gediend als gidsen voor hen die God hebben gezocht in een oprecht streven om Hem te vinden en te dienen.
 Handelingen 17:27

Als we teruggaan naar de tijd van de zondvloed, zien we dat Noach toen een getuige was van de Almachtige God, de Schepper. De apostel Petrus vertelt ons dat Noach een „verkondiger van gerechtigheid” was. (2 Petrus 2:5). Hij heeft de wereld van zijn tijd niet hervormd, maar hij was een licht in die wereld omdat hij getuigde van God en van Gods plan in verband met de komende zondvloed. Noachs standpunt voor God en voor gerechtigheid werd gerechtvaardigd door de komst van de zondvloed.

Gedurende al die eeuwen voorafgaand aan de eerste komst van Jezus toonde God op wonderbaarlijke wijze Zijn beschermende kracht in het leven van Zijn getuigen, en dit droeg bij aan de doeltreffendheid van hun getuigenis. Via de profeet Jesaja beloofde de Heer: „Geen enkel wapen dat tegen u wordt gesmeed, zal iets uitrichten”, en dit was letterlijk waar met

betrekking tot al Zijn trouwe getuigen in die oude tijden.
Jesaja 54:17

De vijanden van Jozef verkochten hem als slaaf naar Egypte, maar door de wonderbaarlijke voorzienigheid van God werd hij de heerser van Egypte en de redder van zijn volk. Hoe wonderbaarlijk toonde dit de macht en de glorie van de God van Jozef aan! Er is geen verslag dat Jozef ooit een lange preek over God heeft gehouden. Zijn leven van geloof, en het af en toe „woord op het juiste moment“ waarmee hij zijn geloof kenbaar maakte, spraken boekdelen, meer dan welke toespraak dan ook die hij had kunnen houden, vooral omdat God zijn geloof openlijk rechtvaardigde en zijn trouw beloonde.

Later, toen er in Egypte een farao aan de macht kwam die Jozef niet had gekend, werden de Israëlieten, die toen in het land woonden en sterk in aantal waren toegenomen, tot slaven gemaakt. Door de voorzienigheid van de Heer werd Mozes aangesteld om hen te bevrijden. De naam en de heerlijkheid van God stonden op het spel toen Mozes en Aäron voor de farao verschenen om de vrijlating van de Israëlieten te eisen.

Mozes zelf was niet bij machte om het plan van de Heer voor zijn volk te volbrengen, maar hij stond trouw aan de zijde van de Heer en eiste in de naam van de Heer de bevrijding van de Israëlieten. We kennen het resultaat. De ene plaag na de andere trof de Egyptenaren, en uiteindelijk de dood van hun eerstgeborenen. Toen eiste de koning dat de Hebreeën het land zouden verlaten, wat zij ook deden.

De farao bedacht zich echter en stuurde zijn leger om de Israëlieten terug te halen. Opnieuw greep de Heer in: Hij opende een doorgang door de Rode Zee voor Zijn volk en liet de wateren het Egyptische leger insluiten toen dat probeerde hen te volgen. Toen klonk dat majestueuze lied van bevrijding: „Ik zal voor de Heer zingen, want Hij heeft glorieus gezegevierd: het paard en zijn ruiters heeft Hij in de zee geworpen. De Heer is mijn kracht en mijn lied, en Hij is mijn redding geworden.” Exodus 15:1,2

Dit schitterende getuigenis van Gods vermogen om voor zijn volk te strijden en het te bevrijden, maakte niet voldoende indruk op de Israëlieten om hen in staat te stellen hun volledige vertrouwen in Hem te stellen om verder te trekken en het Beloofde Land in bezit te nemen. Zij verwierpen het verslag van de twee trouwe verkenners, Kaleb en Jozua, en stemden tegen een poging om de Kanaänieten uit het land te verdrijven. Hierdoor liet God hen veertig jaar lang door de woestijn zwerven.

Toch zorgde Hij op wonderbaarlijke wijze voor hen. Hij voorzag hen van manna uit de hemel, en er stroomde water uit een rots om hen te verfrissen. Hij gaf hen een tabernakel als centrum van aanbidding. Gedurende al die tijd, zoals Mozes de Israëlieten in herinnering bracht: „Al die veertig jaar zijn jullie kleren niet versleten, en hebben jullie voeten geen blaren gekregen of opgezwollen.” (Deuteronomium 8:4). Mozes wist dat het de Heer was die voor zijn volk zorgde tijdens hun tocht door de woestijn, maar hij vreesde dat zij dit zouden vergeten en herinnerde hen

eraan dat het God was die „jullie door de uitgestrekte en angstaanjagende woestijn heeft geleid, dat dorstige en waterloze land, met zijn giftige slangen en schorpioenen. Hij bracht jullie water uit de harde rots.” Deuteronomium 8:15

Het was de Heer die deze dingen voor Israël deed, en zo werden zij, door Zijn omgang met hen en ondanks hun eigen gebrek aan geloof, gebruikt als Zijn getuigen. Dit bleef zo toen Hij hen onder de leiding van Jozua, en door nog een wonder, in staat stelde de Jordaan over te steken en het Beloofde Land in bezit te nemen.

Afbrokkende muren

Meteen bij het binnentreden van Kanaän werden de Israëlieten geconfronteerd met de versterkte en ommuurde stad Jericho. Er kon geen vooruitgang worden geboekt bij de verovering van het land totdat deze stad was ingenomen, maar ze waren niet in staat dit op eigen kracht en met hun eigen wijsheid te doen. Toen, toen ‘Jozua in de buurt van Jericho was, keek hij op en zag een man voor zich staan met een getrokken zwaard in zijn hand. Jozua ging naar hem toe en vroeg: “Staat u aan onze kant of aan die van onze vijanden?”’ Jozua 5:13-15

De man met het getrokken zwaard stelde zich voor als de ‘aanvoerder van het leger van de Heer’, de engelenschen van de Heer. Als boodschapper van de Heer legde deze ‘man’ aan Jozua de strategie uit die gevolgd moest worden om Jericho in te nemen. Jozua volgde deze instructies op, en de muren van de

stad stortten voor hun ogen in. 'Zo was de Heer met Jozua, en zijn roem verspreidde zich over het hele land.' Jozua 6:27

Een andere opmerkelijke overwinning die de Heer eer bracht, was Gideons nederlaag van de Midianieten met zijn kleine groep van driehonderd man. Ook hier was het de Heer die de overwinning behaalde. Toen Gideons driehonderd man, in navolging van de instructies van hun leider, de aarden vaten braken, waardoor het licht van hun fakkels in de duisternis schitterde, en op hun trompetten bliezen en riepen: 'Het zwaard van de Heer en van Gideon', 'wek de Heer het zwaard van de ene man tegen de andere op, ja, in het gehele leger [van de Midianieten]; en het leger vluchtte.' Richteren 7:20-22

Jehovah is God

Ook door de profeet Elia openbaarde God zijn heerlijkheid op een zeer opvallende wijze. Door de invloed van Izebel, de vrouw van koning Achab, was Israël tot de afgodische verering van Baäl verleid. Op aanwijzing van de Heer regelde Elia dat er op de berg Karmel een proef zou worden gehouden om aan te tonen of Jehovah of Baäl de ware en levende God was. Er werd afgesproken dat degene die vuur uit de hemel zou laten neerkomen en een aan hem geofferd offer zou verteren, de ware God zou zijn.

Er was die dag een enorme menigte op en rond de berg Karmel. Elia stond erop dat de priesters van Baäl als eerste hun demonstratie zouden geven, wat zij ook deden, maar zij boekten geen resultaat. De hele dag

worstelden ze en riepen ze tot Baäl, maar Baäl reageerde niet. Elia bespotte hen en zei: „Roep harder! Hij is toch zeker een god! Misschien is hij diep in gedachten verzonken, of druk bezig, of op reis. Misschien slaapt hij en moet hij gewekt worden.” 1 Koningen 18:27

De priesters van Baäl bleven hun god wanhopig aanroepen tot het tijdstip van het „avondoffer“. Toen nodigde Elia het volk uit om dichterbij te komen om de beproeving te aanschouwen die hij zou uitvoeren. Hij richtte een altaar in en legde er een offer op. Om aan te tonen dat er geen bedrog werd gepleegd, groef hij vervolgens een greppel rond het altaar en vulde die met water, waardoor het altaar en het offer doorweekt raakten. Toen bad Elia:

„Heer, de God van Abraham, Isaak en Israël, laat vandaag bekend worden dat U God bent in Israël en dat ik Uw dienaar ben en al deze dingen op Uw bevel heb gedaan. Hoor mij, Heer, antwoord mij, zodat dit volk zal weten dat U, Heer, God bent, en dat U hun harten weer terugkeert.” 1 Koningen 18:36,37

Als antwoord op dit welsprekende gebed, waarin God werd gevraagd Zijn eigen naam te rechtvaardigen voor Zijn volk, daalde er vuur neer en verteerde het brandoffer, het hout, de stenen en het stof, en likte het water op dat in de greppel lag. Toen het hele volk dit zag, vielen zij op hun gezicht en zeiden: ‘De Heer, Hij is de God; de Heer, Hij is de God.’ 1 Koningen 18:38,39

Het Assyrische leger vernietigd

Tijdens de regering van koning Hizkia eiste Sanherib, koning van Assyrië, in een agressieve veldtocht dat Jeruzalem aan hem zou worden overgegeven. Hij stuurde een boodschapper naar Hizkia met het verzoek zich over te geven, maar aan die eis werd geen gehoor gegeven. De boodschapper werd opnieuw gestuurd, met de volgende boodschap:

„Laat de god waarop je vertrouwt je niet misleiden wanneer hij zegt: Jeruzalem zal niet in de handen van de koning van Assyrië worden gegeven. Je hebt toch zeker gehoord wat de koningen van Assyrië alle landen hebben aangedaan, door ze volledig te vernietigen. En zul jij dan gered worden? Hebben de goden van de volken die door mijn voorgangers zijn vernietigd, hen gered – de goden van Gozan, Harran, Rezeph en het volk van Eden dat in Tel Assar woonde? Waar is de koning van Hamath of de koning van Arpad? Waar zijn de koningen van Lair, Sefarvaïm, Hena en Ivva?” 2 Koningen 19:10-13

Dit was een directe uitdaging aan het vermogen van de God van Israël om het plan van Sanherib om te veroveren en Jeruzalem tot slavernij te brengen, te dwarsbomen. Op advies van de profeet Jesaja bad koning Hizkia vurig tot God en zei:

‘O Heer, God van Israël, die troont tussen de cherubijnen, U alleen bent God over alle koninkrijken der aarde. ... Heer, luister naar de woorden die Sanherib heeft gezonden om de levende God te bespotten. Het is waar, Heer, dat de Assyrische koningen deze volken en hun landen hebben verwoest. Zij hebben hun goden in het vuur geworpen

en vernietigd, want het waren geen goden, maar slechts hout en steen, door mensenhanden vervaardigd. Nu, Heer, onze God, verlos ons uit zijn hand, opdat alle koninkrijken der aarde mogen weten dat U alleen, Heer, God bent.” 2 Koningen 19:15-19

De Heer beantwoordde dit gebed via de profeet Jesaja en verzekerde de profeet en de koning dat Hij Jeruzalem inderdaad zou verdedigen, „omwille van Mijzelf en omwille van Mijn dienaar David“. Verder lezen we: „Die nacht gebeurde het dat de engel van de Heer uitging en in het kamp van de Assyriërs 185.000 man sloeg; en toen zij 's morgens vroeg opstonden, zie, zij waren allen dode lijken. Zo trok Sanherib, de koning van Assyrië, weg. Hij keerde terug naar Nineve en bleef daar.” 2 Koningen 19:20,34-36

Gods glorie in Babylon

Omdat zijn uitverkoren volk Hem niet trouw was gebleven, liet de Heer toe dat zij in ballingschap naar Babylon werden gevoerd. Onder hen bevonden zich echter enkele getrouwen die Hij, als individuen, tijdens hun ballingschap als Zijn getuigen gebruikte. Opvallend onder hen waren Daniël en zijn drie jonge vrienden, Hananja, Misaël en Azarja. De „hoofd van de kamerlingen“, onder wie zij aanvankelijk dienden, veranderde hun namen in Belteshazzar, Shadrach, Meshach en Abednego. Daniël 1:6,7

Daniël kwam voor het eerst in de schijnwerpers bij de koning toen hij, met de hulp van de Heer, in staat was de droom van Nebukadnezar voor hem in herinnering te brengen en de betekenis ervan te duiden, nadat de

‘tovenaars, astrologen, magiërs en Chaldeeën’ daarin waren mislukt. Dit was een uiterst krachtig getuigenis voor God, waardoor de koning tegen Daniël zei: ‘Voorwaar, uw God is de God der goden en de Heer der koningen en de onthuller van geheimen, want u hebt dit geheim kunnen onthullen.’ Daniël 2:47

Daniël werd vervolgens aangesteld als bestuurder over de gehele provincie Babylon, ‘en als hoofd van de gouverneurs over alle wijzen van Babylon’. Daniël dacht op zijn beurt aan zijn drie jonge vrienden en verzocht dat zij tot zijn assistenten zouden worden benoemd. Dit verzoek werd ingewilligd.

Nebukadnezar vergat echter al snel wat hij had beleden, namelijk dat Daniëls God de „God der goden en de Heer der koningen“ was. Hij wilde erkend worden als opperheerser en dat zijn goden in het rijk aanbeden zouden worden. Hij liet een groot beeld oprichten dat zijn gezag als wereldlijk heerser symboliseerde, evenals zijn recht om van het volk te eisen dat zij zijn goden zouden aanbidden. Hij beval dat alle ambtenaren van het rijk, op een bepaald teken, zich zouden buigen en dit beeld zouden aanbidden. Degenen die weigerden te gehoorzamen, zouden in een vurige oven worden geworpen. Blijkbaar was Daniël, omdat hij „aan de poort van de koning zat“, vrijgesteld van dit bevel.

Zijn drie vrienden waren dat echter niet. Vijanden, jaloers op de positie waarin deze Hebreëen waren benoemd, meldden dat zij het bevel van de koning om voor zijn gouden beeld neer te vallen niet hadden opgevolgd. In een vlaag van woede riep

Nebukadnezar de drie Hebreëen bij zich en eiste te weten of het bericht waar was. Zij verzekerden hem dat dit zo was. Toen gaf hij aan bereid te zijn hen nog een kans te geven, maar maakte duidelijk dat, als zij zijn verordening nog steeds zouden trotseren, zij zeker in de vurige oven zouden worden geworpen. Toen antwoordden Sadrach, Mesach en Abednego de koning en zeiden:

‘Koning Nebukadnezar, wij hoeven ons in deze zaak niet tegenover u te verdedigen. Als wij in de brandende oven worden geworpen, is de God die wij dienen in staat ons daaruit te redden, en Hij zal ons uit de hand van Uwe Majesteit redden. Maar zelfs als Hij dat niet doet, willen wij dat U weet, Uwe Majesteit, dat wij uw goden niet zullen dienen en het gouden beeld dat u hebt opgericht niet zullen aanbidden.’ Daniël 3:16-18

We herinneren ons allemaal de afloop. De drie Hebreëen werden in de vurige oven geworpen, waarin het vuur zo hevig brandde dat de dienaren van de koning die hen erin slingerden, de vlammen inademden en stierven. De drie Hebreëen werden echter beschermd door goddelijke kracht.

Toen keek de koning, waarschijnlijk een beetje onzeker of hij wel verstandig had gehandeld, nadat de vlammen enigszins waren afgenomen, in de vurige oven en ontdekte dat niet alleen de drie Hebreëen nog in leven waren, maar dat er ook een vierde persoon bij hen was, „gelijk aan de Zoon van God“. (Daniël 3:25). Alleen de touwen waarmee zij waren vastgebonden waren verbrand, en daardoor zag de koning hen in het

vuur rondlopen. Toen riep hij hen uit de vlammen tevoorschijn en zei:

‘Gezegend zij de God van Sadrach, Mesach en Abednego, die Zijn engel heeft gezonden en Zijn dienaren heeft gered die op Hem vertrouwden, en die het bevel van de koning hebben genegeerd en hun lichamen hebben opgeofferd, opdat zij geen andere god zouden dienen of aanbidden dan hun eigen God. Daarom vaardig ik een decreet uit dat elk volk, elke natie en elke taal die iets verkeerd sprekt tegen de God van Sadrach, Mesach en Abednego, in stukken zal worden gehakt en dat hun huizen tot een mesthoop zullen worden gemaakt; want er is geen andere God die op deze wijze kan redden.’ Daniël 3:28,29

We zouden nog wel even door kunnen gaan met het ophalen van deze spannende gebeurtenissen waarin de Heer Zichzelf verheerlijkte in de ogen van niet alleen Israël, maar vaak ook van de omringende volken, door de wonderbaarlijke manier waarop Hij voor Zijn volk streed en Zijn trouwe dienaren bevrijdde. Zij waren getuigen van de Almachtige God, niet zozeer omdat zij Zijn glorieuze eigenschappen aan het volk uitlegden, maar omdat Hij Zijn gunst aan hen betoonde vanwege hun onwankelbare trouw aan Hem.

„Jullie zijn mijn getuigen”

God zelf vat dit standpunt voor ons heel duidelijk en prachtig samen door te zeggen:

“Zo zegt de Heer, die u geschapen heeft, o Jakob, en die u gevormd heeft, o Israël: Vrees niet, want Ik heb

u verlost; Ik heb u bij Mijn naam geroepen; u bent van M. Wanneer je door de wateren trekt [zoals bij de doortocht door de Rode Zee], zal Ik bij je zijn; en door de rivieren [zoals bij de oversteek van de Jordaan] zullen zij je niet overspoelen; wanneer je door het vuur loopt, zul je niet verbranden, noch zal de vlam je raken. Want Ik ben de Heer, je God, de Heilige van Israël, je Verlosser: Ik heb Egypte als losgeld voor je gegeven, Ethiopië en Seba in jouw plaats.” „Ik, ja, Ik ben de Heer; en buiten Mij is er geen Verlosser. Ik heb het verkondigd, en Ik heb gered, en Ik heb het getoond, toen er geen vreemde god onder jullie was; daarom zijn jullie Mijn getuigen, zegt de Heer, dat Ik God ben.” Jesaja 43:1-3,11,12

In de tussenliggende verzen van dit onthullende hoofdstuk geeft de Heer aan dat ook Zijn toekomstige handelingen met Zijn volk Israël van Zijn heerlijkheid zullen getuigen. De verzen 6 en 7 luiden: „Ik zal tot het noorden zeggen: Geef ze vrij; en tot het zuiden: Houd ze niet tegen; breng mijn zonen van ver, en mijn dochters van de einden der aarde; ja, een ieder die bij mijn naam genoemd wordt; want Ik heb hem geschapen tot mijn eer, Ik heb hem gevormd; ja, Ik heb hem gemaakt.”

Dit is blijkbaar een verwijzing naar de hereniging van het verstrooide Israël, zoals die op dit moment tot stand komt. Er zijn vele profetieën die aangeven dat dit aan het einde van het huidige tijdperk zou plaatsvinden. Ter bevestiging citeren we er één:

„Zie, de dagen komen, zegt de Heer, dat men niet meer zal zeggen: ‘De Heer leeft, die de kinderen van

Israël uit het land Egypte heeft geleid'; maar: 'De Heer leeft, die de kinderen van Israël heeft geleid uit het land van het noorden en uit alle landen waarheen Hij hen had verdreven ; en Ik zal hen terugbrengen naar hun land dat Ik aan hun vaders heb gegeven. Zie, Ik zal vele vissers sturen, zegt de Heer, en zij zullen hen vangen; en daarna zal Ik vele jagers sturen, en zij zullen hen jagen.'" Jeremia 16:14-16

Het feit dat in de afgelopen eeuw velen van het natuurlijke nageslacht van Abraham in ongeloof zijn teruggekeerd naar het Beloofde Land, niet gedreven door hun liefde voor God maar door hun verlangen naar nationale soevereiniteit, weerlegt niet dat het begin van de vervulling van deze wonderbaarlijke profetieën heeft plaatsgevonden. Er moet worden opgemerkt dat deze uittocht uit de volken wordt vergeleken met hun uittocht uit Egypte. Destijds was het motief om aan de slavernij te ontsnappen, en juist vanwege hun gebrek aan geloof en hun opstand tegen hun God mochten zij veertig jaar lang door de woestijn zwerven.

Dat we mogen verwachten dat zij in ongeloof opnieuw bijeengebracht zullen worden, blijkt duidelijk uit de profetie van Ezechiël 20:33-37, die luidt:

„Zo waar Ik leef, spreekt de Here God, voorwaar, met een machtige hand, met uitgestrekte arm en met uitgestorte toorn zal Ik over u heersen; en Ik zal u uit de volken halen en u verzamelen uit de landen waarheen u verstrooid bent, met een machtige hand, met uitgestrekte arm en met uitgestorte toorn. En Ik zal u naar de woestijn van de volken brengen, en daar zal

Ik met u van aangezicht tot aangezicht recht doen. ... En Ik zal u onder de roede doen doorgaan, en Ik zal u in het verbond brengen.”

In deze profetie over de terugkeer van Israël naar hun land en de heroprichting als natie komen verschillende belangrijke feiten naar voren. Een daarvan is dat God in Zijn „woede“ over hen heerst om dit te volbrengen. Deze bewoording beschrijft niet de vrijwillige terugkeer van een volk dat gemotiveerd is door liefde voor hun God. Zij worden eerst naar „de woestijn van het volk“ gebracht. Deze uitdrukking geeft aan dat de teruggekeerde ballingen een tijdlang in dezelfde verwarring en ongeloof zouden verkeren als de wereld om hen heen. God smeekt hen ‘van aangezicht tot aangezicht’. Hij zou niet tot hen hoeven te smeken als zij van ganser harte voor Hem zouden staan en Jezus als hun Verlosser zouden hebben aanvaard.

Nadat zij onder Gods ‘staf’ van straf zijn doorgedaan, worden zij uiteindelijk ‘in het verbond’ opgenomen. Dit toont aan dat zij, wanneer zij voor het eerst in hun land worden hersteld, nog geen verbondsrelatie met hun God hebben. Jeremia 31:31-34 vertelt ons dat de tijd komt waarin de Heer ‘een nieuw verbond met het huis van Israël en met het huis van Juda’ zal sluiten. Dit zal echter pas gebeuren nadat zij ‘onder de roede’ van tuchtiging zijn gebracht en nadat hun ogen zijn geopend om de heerlijkheid van de Heer te aanschouwen.

De profetie van Ezechiël, in de hoofdstukken 38 en 39, geeft ons een aanwijzing wanneer dit zal plaatsvinden. Blijkbaar zal Israël als natie nog steviger gevestigd en

welvarender worden dan nu het geval is, voldoende om horden aanvallers uit het noorden en andere kanten aan te trekken om een aanval op hen uit te voeren. Juist tijdens deze aanval zal God opnieuw voor zijn volk strijden, zoals Hij dat in vroeger tijden deed.

De profetie stelt dat God ingrijpt tegen de leider van de vijanden van Israël „met pest en bloed; en Ik zal op hem, op zijn troepen en op de vele volken die bij hem zijn, een stortregen laten neerkomen, en grote hagelstenen, vuur en zwavel.” Ezechiël 38:22

Het gevolg hiervan zal zijn dat de ogen van de volken worden geopend voor de heerlijkheid van God. Niet alleen dat, maar in Ezechiël 39:7 staat: „Zo zal Ik Mijn heilige Naam bekendmaken te midden van Mijn volk Israël; en Ik zal niet toestaan dat zij Mijn heilige Naam nog langer ontheiligen; en de [volken] zullen weten dat Ik de Heer ben, de Heilige in Israël.“

Zoals God in het verleden Zijn naam verheerlijkte door de wonderbaarlijke wijze waarop Hij met Israël omging, zo zal het ook in de toekomst weer zo zijn. Op deze manier zullen zij Zijn getuigen blijven, niet omdat zij ijverig zijn in het bekendmaken van de deugden van Zijn karakter, maar omdat Hij hen, net als in het verleden, zal beschermen en verlossen en hun overtredingen zal vergeven. In deze zin verklaart de Heer verder tegen Israël:

„Jullie hebben geen geurige kalmoes voor mij gekocht, noch mij overladen met het vet van jullie offers. Maar jullie hebben mij belast met jullie zonden en mij

vermoed met jullie overtredingen. Ik, ja ik, ben het die jullie overtredingen uitwist, omwille van mijzelf, en jullie zonden niet meer gedenkt.” Jesaja 43:24,25

De apostel Paulus gaat dieper in op deze gedachte wanneer hij, in zijn voorspelling van de terugkeer van Israël naar de verbondsrelatie met God nadat ‘het volle aantal van de heidenen is binnengekomen’, zegt: ‘En op deze manier zal heel Israël ge worden. Zoals geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen; Hij zal de goddeloosheid van Jakob afwenden. En dit is Mijn verbond met hen wanneer Ik hun zonden wegneem. Wat het evangelie betreft, zijn zij vijanden omwille van u; maar wat de uitverkiezing betreft, worden zij bemind omwille van de aartsvaders, want Gods gaven en zijn roeping zijn onherroepelijk. Net zoals jullie, die eertijds ongehoorzaam waren aan God, nu barmhartigheid hebben ontvangen als gevolg van hun ongehoorzaamheid, zo zijn ook zij nu ongehoorzaam geworden, opdat ook zij nu barmhartigheid mogen ontvangen als gevolg van Gods barmhartigheid jegens jullie. Want God heeft iedereen aan de ongehoorzaamheid onderworpen, opdat Hij aan hen allen barmhartigheid zou betonen. O, hoe groot zijn Gods rijkdom, wijsheid en kennis! Hoe onmogelijk is het voor ons om Zijn besluiten en Zijn wegen te begrijpen!” Romeinen 11:26-33

Na vele eeuwen van geduldig wachten, waarin de Heer Israël heeft getuchtigd in hun ballingschap onder de volken, zal Hij hen tot Zich terugbrengen en een verbondsrelatie met hen aangaan. Paulus laat ons weten dat dit ook ‘leven uit de dood’ zal betekenen.

Heel Israël, zowel de levenden als de doden, zal opnieuw door de Heer worden gebruikt als middel om Zijn heerlijkheid aan hen en aan alle volken te openbaren. Opnieuw zullen zij Zijn getuigen zijn, ook al was, zoals de Heer uitlegt, een van hun bijdragen aan dit doel juist hun zonden, die de uitoefening van Zijn barmhartigheid en liefde noodzakelijk maakten.

Getuigen van Jezus

Tijdens het Evangelietijdperk is het licht van Gods heerlijkheid op een heel andere manier geopenbaard. Toen Jezus, , zei: 'Jullie zijn het licht van de wereld', sprak hij tot zijn discipelen (Mattheüs 5:14). Het tijdperk waarin God op wonderbaarlijke wijze Zijn hand openbaarde in de bescherming en zegening van Zijn uitverkoren volk, en in de bestraffing van hun vijanden, liep snel ten einde. Binnen enkele korte jaren zou Gods typische volk die noodlottige woorden horen: „Uw huis wordt u verlaten achtergelaten“ (Mattheüs 23:38). Daarna zou het licht van God via andere kanalen en op andere manieren gaan schijnen.

In deze nieuwe ordening was Jezus de Leider, de Aanvoerder, de Voorloper. Hij verklaarde over zichzelf: „Ik ben het Licht der wereld.“ (Johannes 8:12). Jezus wist dat Hij niet persoonlijk in de wereld zou blijven, en dat het werk van God dat aan Hem was toevertrouwd, zou worden voortgezet door Zijn vertegenwoordigers – Zijn ambassadeurs. In Openbaring 20:4 worden zij aangeduid als degenen die „onthoofd zijn omwille van het getuigenis van Jezus en omwille van het woord van God“.

Deze bewoordingen beschrijven het martelaarschap, oftewel het opofferen van het leven in dienst van Jezus en het woord van God. Tijdens het Evangelietijdperk leidt trouw tot de dood, en we worden bemoedigd door de belofte: „Wees trouw tot in de dood, en Ik zal u de kroon des levens geven.“ Openbaring 2:10

In het begin van dit tijdperk, en gedurende het hele leven van de apostelen, werden wonderen verricht die de heerlijkheid van God aantoonde. Jezus genas de zieken en wekte de doden op. De apostelen deden hetzelfde, maar zij stierven zelf, en de toeschouwer kreeg in dit opzicht geen bewijs van goddelijke tussenkomst of zorg in hun leven. Hoewel Jezus uit de dood was opgewekt, geloofden maar we, afgezien van de discipelen, dit. De Heilige Geest werd op Pinksteren over de wachtende discipelen uitgestort, maar hun vijanden weigerden wat zij zagen en hoorden te aanvaarden als bewijs van Gods hand in hun zaken. In plaats daarvan beschuldigden zij de discipelen ervan dronken te zijn.

Kort nadat de apostelen in de dood waren ingeslapen, hielden alle wonderbaarlijke uitingen van goddelijke bescherming en liefde op, en sindsdien is het volk van de Heer door de eeuwen heen opgeroepen om volledig in geloof te wandelen. Zij zijn getuigen van Jezus geweest, niet omdat goddelijke gunst zich op wonderbaarlijke wijze jegens hen heeft geopenbaard, maar omdat zij trouw zijn geweest in het verkondigen van het „evangelie van Christus“, dat, zoals Paulus bevestigt, „de kracht van God tot redding“ is. Romeinen 1:16

De opdracht die Jezus hun gaf, was dat zij zijn getuigen in de hele wereld zouden zijn door het evangelie te prediken. (Mattheüs 28:19; Handelingen 1:8). In vroegere tijdperken, toen het volk van de Heer zijn getuigen werd genoemd, was dat omdat God zijn heerlijkheid openbaarde door de wonderbaarlijke wijze waarop Hij met hen omging. In het Evangelietijdperk getuigen degenen die voor Jezus getuigen door het wonderbaarlijke plan voor de menselijke verlossing te verkondigen, dat Jezus in de wereld werd gezonden om uit te voeren. Bij het verkondigen van dit evangelie vertellen zij niet alleen over het machtige wonder van Jezus' opstanding, maar ook over het wonder van de opstanding van degenen die met Hem zullen leven en regeren.

Bovendien roept de volledige evangelieboodschap op tot een verkondiging van dat grote toekomstige wonder dat noodzakelijk zal zijn voor het opwekken van alle doden, en het herstel van de bereidwilligen en gehoorzamen tot volledige volmaaktheid van het leven als mensen op aarde. Bij het verkondigen van de feiten betreffende deze wonderen worden de getuigen van Jezus gesterkt door hun kennis van wat er in het verleden is gebeurd. Zij weten dat de God die Israël uit Egypte bevrijdde, die hen veilig door de Rode Zee en over de Jordaan naar de overwinning in Kanaän leidde, die een engel zond en in één nacht een Assyrisch leger vernietigde, en die de drie Hebreëen uit de vurige oven redde, ruimschoots in staat is om al zijn goede beloften met betrekking tot de verlossing van de gehele mensheid van zonde en dood na te komen.

Slechts een handvol van deze getuigen van Jezus heeft Hem daadwerkelijk gezien, maar zij geloven het getuigenis van degenen die bevestigen dat Hij uit de dood is opgewekt. Zij geloven en verkondigen ook het getuigenis van Paulus dat Jezus, toen Hij uit de dood was opgewekt, hoog verheven werd boven engelen, overheden en machten, en boven elke naam die genoemd wordt, aan de rechterhand van de Majesteit in de hemel. (Efeziërs 1:18-23). Zij aanvaarden en verkondigen ook het verdere getuigenis van Paulus, waarin wordt verklaard dat uiteindelijk „elke knie zich zal buigen, ... en elke tong zal belijden dat Jezus Christus Heer is, tot eer van God de Vader.” Filippenzen 2:9-11

Deze getuigen van Jezus nemen deze plaats graag in, als zijn ambassadeurs, in Gods plan, omdat zij er vreugde in scheppen het goddelijke gebod te gehoorzamen om de Zoon te eren, net zoals zij de Vader eren. Zij beseffen inderdaad dat zij de Vader helemaal niet kunnen eren, tenzij zij dat via de Zoon doen. (Johannes 5:23). Zij weten dat het eren en aanbidden van de opgestane en verheerlijkte Jezus, en het dienen als zijn getuigen, niets afdoet aan de heerlijkheid van God, want zij beseffen dat het de kracht van de Vader was die zijn Zoon tot deze hoge positie aan zijn rechterhand heeft verheven.

Als ‘getuigen van Jezus en van het woord van God’ trekken zij eropuit met een loflied op de lippen – lof aan God voor zijn liefde bij het zenden van Jezus als Verlosser en Redder van de wereld. Zij prijzen Gods goddelijke wijsheid die zo’n liefdevol heilsplan heeft

ontworpen, en Zijn gerechtigheid die, hoewel zij de schuldigen niet kon vrijspreken, voorziening heeft getroffen om hun zonden weg te wassen door het bloed van de Verlosser. Zij prijzen de kracht van God waardoor elk aspect van Zijn glorieuze doel wordt uitgevoerd en gewaarborgd.

Zij lopen niet emotioneel rond te roepen: „Prijs de Heer!“ Wel prijzen en eren zij God door zijn liefdevolle plan bekend te maken, dat zijn middelpunt vindt in Christus Jezus, de Verlosser. Zij verheugen zich erover dat de Heilige Geest van God hen heeft gemachtigd om getuigen van Jezus te zijn. Zij verheugen zich erover dat zij bevoegd zijn om het plan van God uit te leggen zoals dat betrekking heeft op degenen die zijn uitgenodigd om mede-erfgenamen met Jezus te zijn in de geestelijke fase van zijn koninkrijk, en om de glorieuze hoop op „herstel“ voor de hele mensheid tijdens de duizend jaar van Christus' heerschappij te verkondigen.

De wereld is niet bekeerd

Dit glorieuze getuigenis, dat door de eeuwen heen door de getuigen van Jezus is gegeven, heeft de wereld niet bekeerd, noch zal het de wereld nu bekeren. Het was niet Gods plan dat dit zou gebeuren – Zijn wil was immers dat de belangrijkste verwezenlijking van dit getuigeniswerk zou bestaan uit het bereiken en ontwikkelen van degenen die zich bij deze bijzondere groep zouden aansluiten en zich waardig zouden tonen om met Christus te leven en te regeren.

Overigens hebben anderen het gehoord en zijn zij tot op zekere hoogte gezegend. Zo zijn zij in zekere mate voorbereid op de zegeningen van het koninkrijk die de wereld tijdens het Millennium zullen bereiken. Miljoenen anderen hebben de boodschap eveneens gehoord, maar er geen aandacht aan geschonken – toch is het zelfs voor hen een getuigenis geweest. Jezus zei dat „dit evangelie van het koninkrijk in de hele wereld zal worden verkondigd tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde [van het Evangelietijdperk] komen.” Mattheüs 24:14

Jezus vergeleek zijn individuele getuigen met kaarsen die in het donker schijnen. We weten dat een kaars haar licht niet ver in de duisternis verspreidt. Het komt alleen ten goede aan degenen die er dichtbij zijn. Evenzo is het licht van het evangelie dat door Jezus' getuigen schijnt een leidraad en een grote zegen voor degenen die zich door geloof en toewijding ertoe en tot de Heer, die het vertegenwoordigt, naderen, maar de buitenwereld ziet slechts een vaag schijnsel.

Iemand heeft eens gezegd dat het licht van het evangelie, zoals het schijnt door de getuigen van Jezus, te vergelijken is met een vuurtoren aan de rand van de oceaan – het is daar niet geplaatst om de oceaan te verlichten, maar om de zeeman de weg te wijzen. Zo heeft de waarheid de wereld tijdens het Evangelietijdperk niet verlicht, hoewel zij het enige licht in de wereld is geweest. Dit licht is echter een leidraad geweest voor het eigen volk van de Heer, waardoor zij de „smalle weg“ konden vinden en bewandelen die

leidt tot „heerlijkheid, eer en onsterfelijkheid“. Romeinen 2:7

‘Als de zon’

Via de getuigen van Jezus in het huidige tijdperk wordt het evangelie gepredikt totdat ‘het einde’ komt – het einde van het tijdperk. Ook Jezus’ gelijkenis van de tarwe en het onkruid spreekt over het einde van het tijdperk. De getuigen van Jezus worden in deze gelijkenis ‘kinderen van het koninkrijk’ genoemd, en wanneer het oogstwerk volledig is voltooid, wordt gezegd dat deze ‘kinderen van het koninkrijk’ zullen ‘schijnen als de zon in het koninkrijk van hun Vader’. Mattheüs 13:38, 43

Dit stralen als de zon zal plaatsvinden in verbinding met Jezus, de voorspelde ‘Zon der gerechtigheid’ die zal opkomen met ‘genezing onder zijn vleugels’ om de hele mensheid te verlichten en te zegenen. (Maleachi 4:2). De getuigen van Jezus zullen samen, als de triomferende kerk, deel gaan uitmaken van die „Zon der gerechtigheid“, en samen met Jezus ervoor zorgen dat de kennis van de heerlijkheid van God de hele aarde zal vervullen, „zoals de wateren de zee bedekken“. Jesaja 11:9; 40:5

Zo zien we dat toen Jezus tegen dat handjevol discipelen, aan wie Hij Zijn Bergrede predikte, zei: ‘Jullie zijn het licht van de wereld’, Hij bedoelde dat zij uiteindelijk veel meer zouden zijn dan louter een licht ‘in’ de wereld. Het is op die laatste, beperkte manier dat zij tot nu toe hun licht hebben laten schijnen. Dit was niet te wijten aan een gebrek aan ijver of

enthousiasme van hun kant, maar aan menselijke beperkingen.

Zoals Jezus uitlegde, haat de duisternis van deze wereld het licht, en daarom keren degenen die in de duisternis wonen zich meestal van het licht af, zelfs wanneer zij het zien. Satan is hiervoor grotendeels verantwoordelijk. Als de god van deze wereld heeft hij de gedachten van de ongelovigen verblind, „zodat zij het licht van het evangelie niet kunnen zien, dat de heerlijkheid van Christus openbaart, die het beeld van God is.” 2 Korinthiërs 4:4

Wanneer de „Zon der gerechtigheid“ opgaat met „genezing onder zijn vleugels“ en de „kinderen van het koninkrijk“ met hem schitteren, zal Satan worden gebonden, opdat hij „de volken niet meer zal misleiden“. (Openbaring 20:1-3). Nu de heerser van de ‘duisternis’ (Efeziërs 6:12) op deze manier wordt verhinderd om het schijnen van het licht van die glorieuze ‘Zon’ te verstoren, zal de hele wereld alle gelegenheid hebben om kennis te maken met Jehovah, de ware God, en met zijn geliefde Zoon, die voor hen stierf opdat zij zouden leven. Dan zal aan allen grote waarheid worden getuigd dat Jezus Zichzelf als losgeld voor allen heeft gegeven. 1 Timotheüs 2:4-6

Het werk om de hele mensheid te verlichten zal duizend jaar in beslag nemen, de duizend jaar van het koninkrijk van Christus. Allereerst zal de levende generatie de „zuivere taal“ hebben gekregen waarover de profeet Zefanja sprak. (Zefanja 3:8,9). Dit zal onmiddellijk plaatsvinden nadat het „vuur van [Gods]

jaloerie” de symbolische aarde – haar huidige slechte systemen – heeft vernietigd in de grote „tijd van benauwdheid, zoals er nog nooit een is geweest sinds er een volk bestaat”. Daniël 12:1

Velen die dat ‘vuur’ doormaken, zullen vrijwel niets weten van de ware God; vandaar de noodzaak dat hun de zuivere boodschap van de waarheid wordt gegeven, opdat zij de kans krijgen om God op de juiste wijze te leren kennen en te dienen, ‘met één stem’. Dat zal echter slechts het begin zijn. Dan zal het ontwaken plaatsvinden van de vele miljarden die zijn gestorven. Naarmate elke generatie van hen de stem van de Heer hoort die hen uit het graf roept, zullen ook zij verlicht moeten worden. Hoewel de „Zon“ dus gedurende het hele Millennium zal schijnen, zal de duisternis van de lange nacht van zonde en dood pas tegen het einde volledig uit de gedachten van alle mensen zijn verdreven.

De profeet Zacharia geeft ons hiervan een prachtige illustratie. Hij spreekt over de duizend jaar van Christus’ heerschappij – die periode waarin de „Zon der gerechtigheid“ zal schijnen – als een „dag“. Hij zegt: „Het zal een unieke dag zijn – een dag die alleen de Heer kent – zonder onderscheid tussen dag en nacht. Wanneer de avond valt, zal er licht zijn.“ Zacharia 14:7

‘Op de dag’, vervolgt de profeet, ‘zullen er levende wateren uit Jeruzalem stromen.’ (Zacharia 14:8). Van deze ‘rivier’ wordt in Openbaring 22:1,2 gezegd dat zij voortkomt uit de ‘troon van God en van het Lam’. Aan weerszijden van de rivier staat de symbolische ‘boom

des levens', die alle noodzakelijke, levengevende vruchten draagt, en 'de bladeren van de boom' zijn 'tot genezing van de volken'. Dan zullen 'de Geest en de bruid' zeggen: 'Komt ... neemt het water des levens vrijelijk.' Openbaring 22:17

Zo wordt in deze prachtige combinatie van symbolen het toekomstige werk van de huidige getuigen van Jezus uitgebeeld. Op dit moment is onze boodschap aan allen die ten volle geloven dat zij hun kruis moeten opnemen en Jezus tot in de dood moeten volgen. Wanneer het werk van het uitkiezen van deze getrouwe klasse – de Christus, het hoofd en het lichaam – voltooid is en het licht betreffende Gods plan dan aan de hele mensheid wordt geopenbaard, zal de uitnodiging aan allen luiden: „Komt. ... neemt het water des levens vrijelijk.”